

Bán Thanh Không Bán Thân

Contents

Bán Thanh Không Bán Thân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19

Bán Thanh Không Bán Thân

Giới thiệu

Mại thanh bất mại thân - Thể loại: cao quý lãnh diễm công x lấp bắp thụ, võng phối, tình hữu độ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-thanh-khong-ban-than>

1. Chương 1

“Không thể chịu được thì về nhà ở với con đi, có biết hiệu suất tháng này của cậu bao nhiêu không hả? Reng, reng!” Giọng nói của chủ nhiệm giống như đồng hồ báo thức rung vào sáng sớm, chấn động khiến hai mắt Thần Mạt choáng váng, tay chân không biết để đâu mới tốt.

Đồng sự bốn phía đều im lặng không lên tiếng, bọn họ không dám dừng công việc ở trong tay lại, sợ cũng dính trúng tai họa, chỉ lén trộm nhìn qua bên này.

“Chủ... nhiệm, tôi...tôi chưa sinh con, a phi, không...” Thần Mạt từ lúc sinh ra liền mang theo tật xấu, chỉ cần cậu căng thẳng thì đầu óc không biết chữ “con” trong tiếng trung từ trong miệng mình phun ra có nghĩa gì, tất nhiên không phải ý đó nhưng lời cậu nói ra quá vô liêm sỉ càng khiến cho chủ nhiệm chấn động.

“Chưa sinh con? Cậu có thể sinh con sao? Chẳng lẽ cậu là phụ nữ mặc đồ đàn ông. Ha ha, nhanh nhanh đi về điều trị với bác sĩ khoa thần kinh đi, đem bệnh chữa cho tốt rồi tìm công ty xui xẻo nào đấy có thể tiếp nhận cậu ha, nói tóm lại, vào ngày mai, cậu có thể cút cho tôi!!! ” chủ nhiệm trừng to mắt như mắt trâu, miệng rộng giận mở to đến cực hạn, ông ta đem toàn bộ tài liệu báo cáo ném vào Thần Mạt còn dùng sức đập hai phát vào bàn công tác của cậu.

Sau khi trút hết cơn tức giận, chủ nhiệm mới dừng lại, cảm thấy dễ chịu hơn rồi sau đó ông ta sửa sang lại quần áo, bước đi trên đôi giày làm bằng lớp da trâu cao cấp, ánh mắt nhìn qua khu làm việc. Nước mắt Thần Mạt ngập tràn hốc mắt nhưng nước mắt đàn ông không dễ rơi, bởi vì chưa tới mức thương tâm mà thôi.

Đáng thương thay, cậu tốt nghiệp đại học được hai năm, số lần thất bại khi tìm việc vượt hơn ba con số, thật vất vả mới tìm được công tác hiện tại nhưng không ngờ vừa mới hơn nửa năm liền sa vào tình cảnh bị công ty sa thải.

Lưu luyện không rời ôm lấy thùng giấy đã thu xếp ổn thỏa, cậu quay đầu nhìn chăm chú dòng chữ to ánh vàng rực rỡ trên bảng hiệu công ty, bỗng nhiên toát ra: “Ồ, tạm biệt, tuổi thanh xuân của tôi.” Cảm thấy thật buồn.

Đang lúc đắm chìm trong nỗi đau buồn “to lớn” của bản thân thì một tin nhắn xuất hiện khiến cậu càng sinh ra ý niệm học tập theo Bát Nữ Đầu Giang(*).

“Đồ đệ, trong vòng 10 phút online ngay.” Da đầu Thần Mạt run lên, nhìn dòng tin nhắn trong tay vừa nhận được, với giọng điệu này, số lượng từ ngắn gọn này thật giống với phong cách ra lệnh của đại hiệp Hiên Vân ghê?

Cậu cố ý không lên QQ vài ngày, chính là để trốn tránh người kia. Nhưng không ngờ, đại hiệp Hiên Vân thần thông quảng đại có thể điều tra ra số di động của mình. Uy danh đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền.

Thần Mạt suy nghĩ lung tung về tin nhắn, cậu thuận tay tìm kiếm cây bút và tờ giấy ở trên bàn rồi liệt kê các hành vi mà bản thân muốn làm rồi ở phía dưới viết các khả năng phản ứng của đại hiệp Hiên Vân. Cậu đau đớn phát hiện ra các đáp án đều có vẻ thống nhất với nhau.

Trong cái đầu nhỏ bé của cậu thoáng hiện qua [1927], trong đó, đại hiệp Hiên Vân sắm vai lão đại Thượng Hải, càng nhớ rõ Đoàn đại hiệp kia dùng giọng nói có thể đóng băng tất cả người của đối thủ mà dặn dò: “Phải làm y thật đặc biệt.”

Cả người Thần Mạt run run, nhìn nhìn đồng hồ, yên lặng chạy về nhà lấy ra tai nghe, microphone, sau đó mở máy tính chuẩn bị nhận sự “dạy bảo ân cần” của sư phụ.

Ở bên kia, kẻ sư phụ lại là người trong vạn người không kiên nhẫn. Thấy biệt hiệu chim cánh cụt của đồ đệ phát sáng liền đổ ập xuống mấy tin nhắn mắng mỏ.

Sư phó: “Chết chưa?”

Sư phó: “Chết rồi?”

Sư phó: “Lấy tiền lập cho cậu một cái bia mộ?”

Thần Mạt run rẩy với cái cửa sổ tự động này, ngẫm lại cảm thấy thật oan ức, cậu đem con chuột di chuyển vào khung đối thoại, trịnh trọng nói:

“Đại hiệp, hôm nay tôi thất nghiệp rồi, cầu bỏ qua.”

Xóa xóa viết viết rồi lại thay mới, cuối cùng mới kiên quyết ấn xuống phím gửi đi.

Thần Mạt chưa từng nghiêm khắc với đại hiệp, cậu vẫn cảm thấy bản thân như chú thỏ nhỏ sợ hãi rụt rè trốn ở góc tường còn đại hiệp mang bộ mặt đáng sợ của con sói dữ, bóng dáng nó đen thui vô về phía cậu, Thần Mạt lại không có chỗ nào để chạy. Chỉ có thể kêu to “Sói dữ, anh tỉnh táo lại đi, không thể ăn tôi được đâu”.

Toàn bộ người trong giới đều biết đại thần Hiên Vân thích Mạt Mạt Vô Văn. (Mạt Mạt Vô Văn là tên thân mật mà Thần Mạt dùng trong vòng phối)

Việc này bắt đầu từ một trò chơi weibo. Đề mục rất bình thường, nghiêm túc mà nói thì đây là trò mạo hiểm.

Theo giả thuyết thì người chủ trì trong giới vòng phối này là một tiền bối nổi danh bày ra, vào một ngày nào đó, cô chẳng cần phẩm hạnh gì ráo @ hết cả đám bạn tốt vào, trong đó có đại hiệp Hiên Vân. Nội dung như sau: “Người bình luận trả lời câu 250, tôi cho phép bạn hỏi một vấn đề với nhân vật chính nhà tôi là Hiên Vân sama, mà vấn đề này sẽ được Hiên Vân sama trả lời thành thực. Nếu trả lời giả dối thì lượng fan nhà hắn sẽ tụt giảm, mỗi một ngày giảm 1 vạn!”

Ai mà biết được lầu 250 kia chính là chuyên gia bát quái A-san nổi tiếng trên YY, nhiệm vụ của cậu ta là chuyên đi đào móc bí mật của nhóm đại thần không muốn ai biết, xâm nhập khắp nơi tìm hiểu tính hướng thực sự của đại hiệp Hiên Vân, thế nhưng thành lũy nhà người ta quá mức kiên cố khiến cậu ta tấn công rất lâu mà chẳng được. Lần này vất vả lắm mới có cơ hội, cậu nhất định phải hỏi một vài thứ đáng giá.

“Ha ha, tôi cướp được lầu 250 rồi, quá tốt! @Hiên Vân, anh thích tiểu thụ hay em gái mềm mại?”

Khi vấn đề này được tung ra, kết quả weibo trong giới vòng phối khơi ra một luồng sóng to gió lớn, ngay lập tức phát hiện con số đột phá hơn hai vạn. Mọi người ào ào tỏ vẻ đã mua hạt dưa, dọn xong băng ghế nhỏ ngồi xem bát quái.

Ba giờ trôi qua. Lúc này, Hiên Vân mới lên mạng, sau khi nhìn thấy con số weibo hại người kia, thế nhưng anh thật sự trả lời câu hỏi đó!

Đán án của anh rất có phong cách đại hiệp nhân sĩ giang hồ. “Tôi chỉ thích Mạt Mạt”

Mọi người đều kinh hãi. Cầm găng như rút xuống đất.

Không phải chứ, Mạt Mạt, chẳng lẽ là Mạt Mạt Vô Văn? Đại đệ tử của đại hiệp Hiên Vân?

Đây là muốn trình diễn màn tiết tấu vở kịch sư đồ cấm ái luyện hàng năm sao!

Thích ghê, nhanh mang theo nhóm đồng bọn đến vây xem!

Nghe nói đại hiệp Hiên Vân là người cực kỳ trâu bò, cứ nghe đi rồi từ từ kể tiếp cho. Hai năm trước, đại hiệp Hiên Vân vừa mới vào giới, đã được bầu là giọng nói mới rất đáng giá để chờ mong vào mỗi năm.

Lúc ấy trong giới vòng phối, giọng nam tính khá giống nhau nên chỉ có thể dùng ba loại là 0, 0.5 và 1 để phân biệt, mà giọng đại hiệp Hiên Vân lại được fan cho là số 2 thực sự, mà con số này không phải là từ đồng nghĩa với ngốc nghếch mà chỉ cường công trong cường công, tức là công2.

Vào trang YS màu hồng nhạt, trong topic hot nhất hiện nay của lầu chính “Giọng nói Hiên Vân đoạt người, bắt đầu hưởng thụ lên mây đi nào”, lắng nghe thanh âm của anh, đó cũng là tiếng lòng của đám fan nhà anh.

Sau khi ăn xong xôi tiếp dưa leo bự: Wow, đây là hương vị nam tính thuần chủng đấy! Tha hồ mà lau máu mũi!

Bí danh ET: Má ơi, bao nhiêu năm rồi chưa hề nghe được công âm nào có thể bắt linh hồn tôi làm tù binh đâu! Phải cho đại hiệp Hiên Vân 32 điểm khen ngợi.

Mỹ nhân ơi theo ta đi nè: Hu hu hu, người ta nghe mà khóc luôn trong WC đó. Rất êm tai nha! @Tạp Tạp @Hoa Ta @Ảnh Nguyệt Tương, các bạn nhỏ thân mến mau tới có chuẩn công nè!

..... Lược hơn 1873 câu bình luận.

Về chuyện chuẩn công này, Lữ tỷ hợp tác với Hiên Vân nhiều nhất nên có quyền lên tiếng. Bản thân cô chỉ dùng một câu đã khái quát về tính chất đặc biệt về giọng nói Hiên Vân — “Thụ nghe xong, cúc hoa liền ngứa”.

=====

Múp edit đại khái:

(*) Bát Nữ Đầu Giang: Tháng 10 năm 1938, 8 cô gái chiến sĩ thuộc liên quân đông bắc chống Nhật, tự mình đối mặt với thế tiến công của quân Nhật trong tình huống đạn dược chỉ viện đã hết, các cô hi sinh tại nhánh sông ô tư hồn () của sông Trường Giang, linh hồn nhập vào mẫu đơn, lịch sử gọi là bát nữ đầu giang.

Các cô này cũng giống như các cô gái tại ngã ba Đồng Lộc ở nước mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đoạn ngắn, làm anh cười suốt

2. Chương 2

Quả thật, vai diễn công trong tác phẩm tiêu biểu của nhóm Côn Trùng cùng với đại hiệp Hiên Vân được khen không dứt miệng, thậm chí có một ít công quân ngưng ngưng (Cái từ này thật sự có thể chứ?) nói rằng hy vọng một ngày kia có thể cùng đại hiệp Hiên Vân hợp tác, phối chung một tác phẩm đam mỹ cường cường xuất sắc kính dâng cho mọi người.

Kết quả là, đám fan của Hiên Vân —— tập thể nhóm Thôn Vân tung chưởng hoa cổ(*), cùng chúc sama nhà mình vừa thêm một kỹ năng mới hạng nhất —— đem 1 vạch thành 0. Tuyệt kỹ này ở trong giới là sáng kiến độc nhất vô nhị, tin chắc trước đó không có cổ nhân, sau này chưa có ai, chỉ duy nhất một mình đại hiệp Hiên Vân có bí tịch võ công độc nhất vô nhị này.

Muốn hỏi đại hiệp Hiên Vân tựa như hoa trên núi cao, sao lại bị Thần Mạt bám lấy. Chúng ta hãy quay ngược thời gian về một sự kiện ngẫu nhiên vào bảy tháng trước.

Lúc ấy, sau khi Lữ Tỷ đã làm việc của nhóm xong thì một mình bay qua bay lại dán quảng cáo nhỏ nhận người ở khắp nơi. Với danh khí của Lữ tỷ và hoa đán đặc biệt là đại hiệp Hiên Vân ở trong giới võng phối thì việc tuyển người mới rất nhanh, hấp dẫn một đám hoa hoa cỏ cỏ hăng hái báo danh.

Bất quá chất lượng thì... nói chút văn nghệ cũng tạm được, cũng biến đổi chút xíu, nghiêm túc TM chỉ có thể cổ vũ dùng khí tuyệt vời mà thôi.

Lữ Tỷ sau khi nghe đến âm thanh vụng về thứ 101 thì hoàn toàn bùng nổ, cô phát tiết tức giận bằng cách chọt chọt vị hoa đán nhà mình.

Em út Lữ gia: Xuất hiện. Nhanh lên!

Hiên Vân: Có việc?

Em út Lữ gia: Uhm, chị đây sắp sập đổ rồi nè. Đầu năm nay, ngay cả người nói lắp cũng chạy tới làm ứng viên CV là sao! Tiêu chuẩn giới võng phối từ khi nào giảm xuống đến mức không có điểm mấu chốt vậy!

Hiên Vân: Kinh ngạc jy (kính mời dùng biểu tình che mặt), có chuyện này? Gửi qua cho em nghe thử một chút.

Em út Lữ gia: Ừ. Nhận tập tin đi.

“Đối phương đã thành công tiếp nhận tập tin của bạn: Mạt Mạt Vô Văn thử âm. mp3 (15.5MB)”

15.5MB? Đủ dài đấy.

Nhân sĩ có kinh nghiệm trong giới võng phối đều biết tập tin mp3 có độ lớn nhỏ là cách ước chừng trực tiếp tương đương với độ dài âm tần. Ví dụ như một bộ kịch mp3 bình thường chiếm 20MB, có nghĩa là bộ kịch đó đại khái dài khoảng 20 phút.

Người mới thử âm bình thường chỉ dài 5 phút. Mà 15 phút thử âm đã ít lại càng ít hơn.

Hơn nữa trong nháy mắt mở ra âm tần, Hiên Vân chọt nghe ra đây là một người mới đến không thể mới hơn. Bởi vì cậu ta không có thu hoàn cảnh âm tần.

Mọi người đều biết trong giới võng phối chính là khi có máy tính ở nhà đều có thể cắm mic, đối với mic của bản thân có thể dùng để đọc lời thoại kịch bản.

Nếu ở nhà, thì khẳng định so ra kém hơn khi ghi âm có điều kiện. Trong nhà tạp âm nhiều, mặc dù không có trẻ con tác quái thích mở tiếng TV lớn hơn 40, cũng không thể cam đoan sẽ thu được âm thanh không có tiếng hỗn loạn khác. Huống hồ tiếng gió, tiếng điện lưu luôn bị thu vào âm tần, những điều này đều không thể tránh được.

Để có thể thuận tiện giảm tiếng ồn cho hậu kỳ, các CV hiểu chuyện một chút đều đọc lời kịch trong lúc yên tĩnh, mà người mới này lại không làm vậy.

Kinh nghiệm ghi âm và vân vân đều là râu ria, có thể từ từ bồi dưỡng về sau. Nhưng sau khi nghe xong lời kịch đầu tiên của người này, đại hiệp Hiên Vân đại khái hiểu được tâm trạng của Lữ Tỷ tức giận tới mức muốn đập tai nghe.

Người mới này, thế nhưng lại nói lắp.

Cậu ta lựa chọn nhân vật thử âm có độ khó không cao. Lời kịch ít, cảm tình kịch liệt xung đột cũng rất ít. Thế nhưng cậu ta có thể đem lời kịch năm chữ, miễn cưỡng đọc thành mười chữ.

Tương tự với “Tôi muốn ăn thịt thịt.”

Thì cậu ta lại đọc thành “Tôi, tôi muốn muốn muốn.... ăn.. thịt thịt thịt thịt.”

Làm một CV thì điều quan trọng nhất chính là ăn nói phải rõ ràng, đọc chữ phải nghiêm túc. Cậu ta là người nói lắp lại đến làm ứng viên CV, thật sự rất vô lý mà cậu ta cũng làm.

Hiên Vân có chút dở khóc dở cười.

Anh trả lời Lữ Tỷ: “Đem dãy số QQ của cậu ta đưa đây, em muốn nói chuyện với cậu ấy.”

Lữ Tỷ sững sốt trước màn hình máy tính xách tay nhỏ của mình, bùm bùm đánh xuống mấy câu: “Cậu.... Đừng nói là cậu coi trọng người ta nha. Chối ôi, một đồng si nam si nữ trong giới võng phối sẽ tan nát cõi lòng thành từng mảnh vụn cho coi.

Đầu Hiên Vân chứa đầy hắc tuyến: “Em chỉ muốn hỏi một chút về ước muốn ban đầu thử âm của cậu ta là gì mà thôi.”

Tim Lữ Tỷ cẩn thận trở về tần suất đập bình thường, tiếp tục đánh chữ: “À. Thiếu chút nữa hù chết chị đây rồi. Cho cậu nè, 801694190.”

Sau khi nhận được con số kỳ dị tạo thành dãy số QQ, Hiên Vân trực tiếp mở ra khung bạn tốt thành công thêm vào người họ. Vừa lúc Mạt Mạt Vô Văn đang online.

Tay Hiên Vân dừng giữa không trung, anh đang lo lắng cho bản thân nên đặt câu hỏi nào trước cho tốt, không cần khốc duệ cuồng bá suất? Cái này không phù hợp với hình tượng lắm, nếu truyền ra cũng không tốt.

Cũng may người mới này rất thức thời. Lên tiếng chào hỏi trước.

Mạt Mạt Vô Văn: Xin chào. Có ở đó không?

Hiên Vân: Uhm.

Có những người trả lời một chữ đều là kẻ cao quý lãnh diễm.

Mạt Mạt Vô Văn: Xin hỏi anh là nhân viên công tác của phòng công tác Lữ Hiên sao?

Đối diện với máy tính, khóe miệng Hiên Vân giật giật, cảm giác này không giống như đang tuyển CV, mà giống như đang ở công ty thông báo tuyển dụng công nhân.

Anh nghĩ nghĩ, gõ bàn phím nói: “Xem như vậy đi. Tôi thêm cậu chỉ muốn hỏi một vấn đề. Ước muốn ban đầu lúc cậu thử âm là gì?”

Mạt Mạt Vô Văn liền nhập chữ ——

Trong chốc lát, một dòng chữ thừa nhận nhảy ra trên màn ảnh của Hiên Vân.

“Hả? Tìm việc làm còn phải có ước muốn ban đầu hả? Ồ, thì là vì nuôi sống bản thân đi.

Một bức tường xinh đẹp do hể lằm cứ như vậy bị vạch trần chân tướng, thì ra lúc ấy Thần Mạt đang trong kỳ chờ việc, khi cậu ở trên mạng tìm tuyển người ở điều khoản đầu tiên của Baidu, vừa vận nhìn trúng quảng cáo nhỏ của phòng công tác Lữ Hiên.

Thần Mạt nhìn quảng cáo, trong đầu sinh ra một khái niệm sai lầm. Cậu nghĩ đây là một công tác kiêm chức internet mới phát triển, nội dung công tác chính là đọc kịch bản dựa theo phòng công tác đưa cho. Mặc dù cậu là kẻ nói lắp nhưng bạn cùng phòng đại học với cậu đều khen giọng hát của cậu rất dễ nghe. Ôm thái độ muốn thử xem, Thần Mạt thu âm tần đầu tiên của đời mình.

Về phần quảng cáo không có miêu tả về phương diện tiền lương, đãi ngộ lương bổng mà Thần Mạt cũng không nghĩ nhiều. Phần lớn các bộ phận công ty thông báo tuyển dụng cũng không viết về vấn đề phúc lợi, tình hình cụ thể và tỉ mỉ cần phải gặp mặt đàm phán.

Thần Mạt cao hứng cho rằng Hiên Vân chính là BOSS của phòng công tác, anh ta đến là để đàm phán về vấn đề phúc lợi với mình. Không nghĩ tới còn phải có một lượt “phỏng vấn” nữa, cũng may là phỏng vấn trên internet cũng chọn cách dùng khung nói chuyện phiếm, nếu không mình một bên nói lắp một bên trả lời vấn đề rất là mất mặt.

Tay Hiên Vân ở đầu bên kia Internet, tựa vào bàn phím, so với phản ứng lần đầu thì nhanh hơn, rất nhanh đã đánh xuống: “Phòng công tác của chúng tôi là phi lợi nhuận, cậu gia nhập sẽ không có bất cứ thù lao nào.”

Mạt Mạt Vô Văn rất nhanh trả lời lại: “Hả? Vậy cũng được, tôi không ngại đâu. Kinh nghiệm công tác ở nhiều đơn vị trên sơ yếu lý lịch cũng rất tốt.”

=====

(*)Hoa Cổ (điệu múa dân gian, một nam một nữ, một người gõ thanh la, một người gõ trống cùng múa)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: viết cũng thuận lợi. Vẫn là văn hoan hỉ mạnh văn thích hợp với đại não đơn giản của tôi hơn (_)

3. Chương 3

Kỹ năng đầu tiên là dựa vào bản thân, ăn mặc không lo.

Thần Mạt cũng biết những lời này, cậu vẫn luôn muốn hướng về đẳng kỹ năng xuất phát. Thế nhưng tiền tài bên cạnh cậu không nhiều lắm, không có cách nào khác để rèn luyện mình thành nhân tài vĩ đại. Cậu cảm thấy rất xin lỗi ba mẹ, rất xin lỗi đảng, rất xin lỗi tổ quốc đã nuôi dạy cậu lớn lên.

Cho đến nay, cậu đều làm các công việc lật vặt ở chợ tìm việc, cậu đã làm công việc chạy giao đồ ăn cho tiệm cơm, đi công trường vác gạch ba bốn ngày (sau đó bởi vì làm rơi gạch khiến chân bị thương mà phải ở nhà tĩnh dưỡng một tháng) còn đi làm người hướng dẫn mua hàng cho cửa hàng áo ngực ở khu phố náo nhiệt.

Tóm lại, cậu đem phẩm chất vĩ đại chịu khổ nhọc của dân quốc Trung Hoa phát huy tới cực hạn, đồng thời chỉ cần có cơ hội thì cậu sẽ cố gắng học tập, tuyệt không bỏ qua thời cơ có thể rèn luyện kỹ năng!

Ở trong mắt cậu, công tác CV quả thực không thể tốt hơn nữa! Nói chuyện, ai không làm được, biết chữ, ai cũng biết mà! Cho nên công tác này chỉ cần đọc lời kịch bản, mà hai hạng mục yêu cầu này cậu đều nắm giữ được, nhất định có thể đảm nhiệm tốt.

Đầu đại hiệp Hiên Vân đau ê ẩm, cảm giác này giống như ông nói gà bà nói vịt, ngăn trở lòng người đến phát hoảng.

Đại hiệp Hiên Vân vốn muốn nói thẳng, rất xin lỗi, chúng tôi không tiếp nhận người nói chuyện không tốt để làm CV. Nhưng lại nghĩ, lỡ cuộc nói chuyện này bị lưu lại gắn lên mác màu đỏ thì danh dự anh sẽ bị phá hủy.

Vì thế, cứ dần do mãi mới gửi một dòng tin.

Hiên Vân: Rất xin lỗi. Phòng công tác chúng tôi không thích hợp để cho cậu phát triển.

Gửi xong, đại hiệp Hiên Vân lại hối hận. Giọng điệu này rõ ràng là đã lệch theo kiểu người mới bị ông chủ nói, anh dùng hương vị HR làm chi để viết rồi bỏ, bỏ rồi viết.... (đoạn này chém đấy –O–)

Thần Mạt thiếu chú nữa ôm máy tính khóc ròng, lại bị cự tuyệt nữa rồi, ngay cả công tác “đơn giản” như vậy, cậu cũng không thể ghi âm nổi, quả nhiên cậu chỉ có thể bán áo ngực cả đời sao?

Thần Mạt ủ rũ, không chú ý tới khuỷu tay trái mình vẫn còn đang ấn chữ A trên bàn phím, rốt cuộc một đồng chữ A hiện xoẹt xoẹt ra trên khung trả lời.

Mà Hiên Vân đang ở một chỗ khác nhìn thấy đối phương đang nhập trả lời liên tục còn chưa dứt.

Hiên Vân bỗng nhiên cảm thấy không tốt, đối phương có phải đã bị tổn thương. Dù sao người ta bị nói lấp cũng ráng đi thi CV, cũng đâu dễ dàng gì.

Lúc này, Lữ Tỷ chạy tới hỏi thăm tiến triển.

Em út Lữ Gia: Thế nào rồi?

Hiên Vân trầm mặc một lúc mới đáp: “Em cảm thấy em làm tổn thương trái tim thiếu niên kia.”

Gửi xong, anh không phát hiện nó đã bị nuốt chữ.

Rõ ràng, nội dung anh gửi chính là: “Em cảm thấy em làm tổn thương trái tim thiếu niên kia” nhưng kết quả nuốt thành “Làm thiếu niên kia”, quả thật thiếu vài chữ đi một ngàn dặm.

Lúc Em út Lữ Gia đọc câu đó xong, yên lặng khiếp sợ Hiên Vân mới hàn huyên vài câu, đã muốn làm người ta rồi.

Đại hiệp Hiên Vân phát hiện không đúng, vội vàng đánh lại câu: “Làm tổn thương trái tim thiếu niên kia”.

.....

Hiên Vân: Làm tổn thương trái tim!! Cách nhập chết tiệt.

Em út Lữ Gia lúc này mới hiểu được, ở một đầu bên kia internet thiếu chút nữa cười đến khàn giọng: “Hahaha, phải cắt ra làm kỷ niệm mới được”

Hiên Vân:

Em út Lữ Gia đợi nửa ngày cũng không đợi nổi dòng tin nhắn mới dưới những dấu chấm kia, lúc này mới xin lỗi: “Khụ khụ, không phải chứ, giận rồi à? Ai u, vuốt lông vuốt lông nào. Chị quay trở lại chuyện chính rồi nè! Thế người mới rốt cuộc bị làm sao? Sao cậu lại tổn thương người ta vậy?”

Kỳ thật, Hiên Vân không hề bức bối Lữ Tỷ, anh chỉ lo nhìn chăm chăm cửa sổ trò chuyện với người kia thôi.

Người mới này cũng quá BLX đi (trái tim thủy tinh), một câu từ chối liền dẫn tới tin nhắn đang nhập của hắn dài tận 6 phút 50 giây luôn?

6 phút 50 giây đấy! Với tốc độ bấm bằng tay của nhóm Côn Trùng trên internet thì có thể viết đến ba bốn trăm chữ rồi.

Hiên Vân có chút cảm giác áy náy, ngẫm lại lúc trước có lẽ bản thân đã tiến vào giới quá thuận lợi, cũng chưa trải qua cảm thụ bị người từ chối, nên không biết đến sự đau đớn trong nội tâm của người bị từ chối.

Đầu anh càng lúc càng nóng, liền tùy tay viết với Mạt Mạt Vô Văn: “Nếu không thì tôi huấn luyện cho cậu một tháng. Rồi đến lúc đó, lại kiểm tra một lần nữa, cậu thấy sao?”

Thần Mạt nhìn khung đối thoại phát ra ánh sáng màu da cam, nháy mắt mấy cái. Lúc này mới chú ý tới dòng chữ A vẫn còn đang ấn, cậu vội vàng xóa bỏ hết. Một lần nữa nói: “Thật vậy hả?”

Trạng thái đang nhập trả lời hiện ra ở chỗ Hiên Vân lập tức ngừng lại.

Anh nhẹ nhàng thở dài, quả nhiên đã tổn thương trái tim người mới rồi. Nếu không, sao cậu ta mới vừa thấy tin nhắn mới liền bỏ mấy trăm chữ đó rồi?

Hiên Vân nghĩ nghĩ rồi trịnh trọng nói: “Nhưng mà, tôi chưa từng dẫn dắt người mới, nếu có chỗ nào không đúng thì cậu cũng có thể chỉ ra chỗ sai của tôi.”

Thần Mạt vui mừng, ôm laptop xoay vòng quanh nhà, từ phòng ngủ đến WC, lúc đi qua phòng khách mẹ cậu thấy đáng vẻ điên điên của cậu liền bảo đưa nhỏ này nên đi khám bác sĩ.

Kích động thì có kích động nhưng lễ nghi cơ bản vẫn không quên.

Mạt Mạt Vô Văn: Cám ơn! Sự phụ ở trên cao, xin nhận một lạy của đồ đệ!

Cậu còn đi search Baidu, tìm biểu tình Q rất mạnh, đại biểu thành ý bá sự của mình.

Cứ như vậy, đại hiệp Hiên Vân mặc danh kỳ diệu nhận người đồ đệ đầu tiên trong đời.

Lũ Tỷ ở đằng kia không kịp đợi, BUZZ cửa sổ rung rung liên tục đến khi màn hình của Hiên Vân cũng run lên.

Em út Lũ gia: Hỏi thăm cậu nói thế nào rồi. Tiến triển ra sao!

Hiên Vân đang đắm chìm trong sự hối hận cùng đau đầu, sao anh có thể thu đồ đệ chứ, anh đâu có rảnh mà dạy dỗ! Ngẫm lại ba lượt, nào là một đồng chuyện phiền lòng trong công tác ngoài đời, lại phải làm việc nhà sau khi trở về, rồi còn bận bịu trong giới võng phối nữa.

Trước mắt anh một mảnh tối đen, đã nói xúc động là ma quỷ mà, điển hình trường hợp của anh chính là bị ma quỷ làm hại.

Đại hiệp Hiên Vân sau khi rút ra kinh nghiệm xương máu, liền gõ: “Xong đời em rồi. Em thu cậu ta rồi.”

Em út Lũ gia:

Đại hiệp Hiên Vân đem toàn bộ cuộc trò chuyện lưu lại rồi tag Lũ Tỷ xem. Lũ Tỷ ngộ đạo ra, ý tứ của từ “thu” này, thì ra là thu người ta làm đồ đệ, cũng may Hiên Vân không phải làm biên kịch bằng không sẽ dẫn không ít huyết án từ con chữ mất.

Từ đó về sau, phòng công tác Lũ Hiên có thêm một bí danh thụ-kun gốc trời sinh “Thực tập — Mạt Mạt Vô Văn”. Cuối cùng, cậu cũng trở thành tay sai CP của đại hiệp Hiên Vân, đương nhiên đây là nói sau.

4. Chương 4

Đại hiệp Hiên Vân:Cậu thất nghiệp?

Dịch Hiên Vân ngồi một mình trong phòng làm việc, ảo não với máy tính không thôi. Có phải, anh rất hung dữ với đồ đệ không, không được, như vậy không xứng với cái chức sư phụ.

Còn nhớ lần trước lên mạng, Mạt Mạt có đề cập qua việc cậu ấy mới vừa tìm được một công việc chính quy tại công ty bán hàng. Lúc ấy, về mặt cậu tràn ngập nhiệt tình làm cho Hiên Vân khắc sâu ấn tượng nhưng không bao lâu Mạt Mạt thân ái nhà anh lại thất nghiệp.

Không, cái vách đá dựng đứng này không phải lỗi Mạt Mạt nhà mình, Mạt Mạt vĩnh viễn không sai, sai nhất định là ông chủ cậu ấy.

Hiên Vân cực kỳ bao che khuyết điểm, ai cũng không thể nói bậy Mạt Mạt nhà anh dù chỉ chút xíu.

Mà cái thói quen này có từ lúc hai người bọn họ hợp tác làm bộ kịch đầu tiên, nó đã ở trong máu đại hiệp Hiên Vân chui từ dưới đất chui lên nẩy mầm.

Đó là một bộ kịch hiện đại ám áp cung chịu, mà trước đó đã định ra chủ dịch là Hiên Vân vs Vui Về Thêm Đường Không Thêm Đá. Hiện tại, tổ hợp CP này trong kịch đam đã không còn mới mẻ. Hiên Vân và Vui Về sama hợp tác không dưới mười bộ, từ cổ phong đến huyền nghi khủng bố, loại nào cũng có.

Thành viên tổ chức đều là các chị em gái có kinh nghiệm đầy đủ, công việc ở giai đoạn đầu cực kì thuận lợi, ước chừng chỉ cần ba ngày là kịch bản thông qua, áp-phích thông qua, bốn bức tranh châm biếm nho nhỏ còn đang thực hiện, âm thanh của một ít kẻ chạy cò đều được gửi trong đồng mail.

Nhưng lúc này lại xuất hiện tai họa bất ngờ, chủ dịch Vui Vẻ sama bị bệnh cảm, cổ họng khàn khàn giống như ống bê hự rất khó nghe.

Khi cậu ta ốm đau cực khổ lên YY đi vào phòng nhỏ diễn pia thì toàn thể người vây xem đều sợ ngây người.

Ai nha má ơi, đây là tiểu khả ái mà nhóm chúng mình trân trọng sao? Nhất định là cậu ấy mở hiệu ứng nên giọng nói từ mềm mại ngọt ngào mới có thể biến dị thành hồn ma nửa đêm chứ gì!

Vui Vẻ Thêm Đường Không Thêm Đá: Lũ Tỷ, a.... Hắt xì, em lên rồi nè. Hắt xì.

Nếu Vui Vẻ sama có thể sử dụng video thay lời tán gẫu thì mọi người đã nhìn thấy ba tầng chăn bông bị bao bọc lấy thân người, trên trán còn chườm thêm túi nước đá. Có thể tưởng tượng ra, hiện tại hốc mắt cậu ta trùng xuống, nước mũi tí tách, microphone đối diện với ánh sáng phản xạ của máy tính, đang phát ra tiếng kêu gào cuối cùng chẳng (a?).

Nếu lúc này, Lũ Tỷ còn muốn cậu ta bán manh khoe mẽ, cộng thêm diễn luyện loạt tiết mục H dài 3 phút thì ngay chính cô ta cũng xấu hổ. Mọi người đều biết da mặt Lũ Tỷ còn dày hơn lớp đất địa cầu gấp 3000 lần, nếu muốn cho cô cảm thấy xấu hổ thì nhất định là chuyện mất sạch nhân tính.

Lũ Tỷ ấn phím F2, nói lên YY: “Được rồi.... Cậu mau off rồi đi uống thuốc cảm đi.”

Vui Vẻ Thêm Đường Không Thêm Đá: “Thế nhưng, em mà off thì phải off ít nhất 1 tuần, hắt xì.... Bởi vì em mà chậm trễ tiến độ tổ kịch, hắt xì,... Không tốt lắm đâu.”

Lũ Tỷ đỡ trán nói: “Chị sẽ nghĩ biện pháp. Cùng lắm thì đổi người khác.”

Vui Vẻ sama một chút cũng không khổ sở vì bị đổi tạm thời, ngược lại cả người đều thoải mái không ít. CV đã công thành danh toại giống như cậu thì khi phổ kịch nhiều hay ít kỳ thật khác biệt cũng không lớn nhưng thật ra nếu kịch mới mà chất lượng không khả quan thì bị người qua đường chỉ trích trình độ thật lười thì không tốt lắm.

Vui Vẻ sama cảm ơn Lũ Tỷ xong thì off để dưỡng bệnh. Lưu lại một mình cô ở bên trong gian phòng khóa thử dài.

Nói là phòng có khóa nhưng chỉ cần mọi người mang bí danh màu lam (chỉ phòng làm việc của kênh hội viên) thì có thể đi vào. Mạt Mạt làm thực tập sinh, lần đầu tiên đi vào đã được quản lý viên để bí danh màu lam, nên mỗi đêm cậu đều chạy đến phòng này, dự thính Lũ Tỷ giao cho các đại thần diễn pia.

Bỏ lỡ một đoạn đối thoại vừa rồi, Mạt Mạt kỳ quái mở mic hỏi Lũ Tỷ: “Hôm nay.... buổi tối hôm nay không..... không có sắp xếp diễn pia sao?”

Miệng của cậu mang theo tất xấu từ trong bụng mẹ, trong thời gian ngắn không sửa được, cũng may cậu chăm chỉ tiến tới, không xem thường bỏ qua luyện tập nói.

Lũ Tỷ lại thở dài, giống như không còn sức để nói: “Chủ dịch thụ bay đi mất rồi, ai”

Nhìn chằm chằm khu chữ công cộng liên tiếp trống trơn một mảnh, Lũ Tỷ lại bi ai, cô còn chưa đem kịch bản bỏ lên công cộng thì tiểu thụ đã bỏ chạy. Rất thê thảm, đúng không!

Đại hiệp Hiên Vân khoan thai đến muộn, anh đi vào phòng phát hiện chỉ có một con ngựa màu tím (Lũ Tỷ), một con ngựa màu lam (Mạt Mạt) cũng lâm vào sững sốt, hỏi: “Vui Vẻ đâu?”

Lũ Tỷ u oán đáp: “Tiểu thụ nhà cậu bị bệnh cảm mạo nên bỏ trốn rồi, trong thời gian ngắn không về được.”

Đại hiệp Hiên Vân: “A... Đổi thành Mạt Mạt thử xem thế nào?”

Mạt Mạt bị điểm danh, cả người giống như bị điện giật, thiếu chút nữa nhìn chằm chằm màn hình, từ trên ghế nhảy lên. Tuy rằng, cậu luôn luôn xoa tay chờ đợi cơ hội có thể thực hành nhưng cơ hội tới quá mức đột ngột khiến cậu có chút không tiếp thu nổi.

Tay Thần Mạt đang cầm mic run rẩy, cậu vốn nói lắp mà hiện tại cảm xúc kích động nói chuyện lại càng không lưu loát.

Bóng đèn nhỏ trước ID Mạt Mạt Vô Văn sáng lên màu xanh biếc: “Tôi tôi tôi..... Tôi được không?”

Chân mày Đại hiệp Hiên Vân vô thức cau lại, dùng âm thanh chủ công đầy uy áp nói: “Không được sao?”

Nếu giờ này khắc này trong phòng có “Vân Thân”, về mặt nhất định sẽ thẹn thùng, ngã xuống đất ngất đi. Bay mất linh hồn là chuyện rất bình thường, bởi vì body ông hổ nhà cô rất ghê gớm, chỉ cần tùy tiện tản mát ra từ trường chủ công thì ngay lập tức bắt được vô số nam nữ si mê.

– Á, thích sama quá đi, xin hãy mang em về nhà, ủ ấm chăn cho anh. Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tùy ý anh xử trí.

Đại khái đây là cảm xúc tiếng lòng thân thiết vô hạn của bọn họ đi.

Thời gian Lữ Tỷ hợp tác cùng anh không ngắn, cũng không thoát nổi một kích trúng tâm kia, ngay lập tức bỏ mình, đóng mic chạy vào WC khóc ròng, cô được xem như người qua đường giáp vô tội bị tổn thương sao?

Rõ ràng đại hiệp chỉ cần nói với Mạt Mạt thôi! Từ trường quá mức mạnh mẽ, quá phiền toái thu liễm một chút có được không hả!

Thần Mạt là một kẻ gốc bầm sinh, ít nhất cũng được coi như là người bình thường, nghe giọng công âm mạnh mẽ khiến cho tư duy bị đình trệ.

Đại hiệp hỏi cậu cái gì, cậu cũng không ý thức được mà đáp ứng luôn.

Mạt Mạt Vô Văn: À. Được.

Rất tốt, đại hiệp Hiên Vân tỏ vẻ vừa lòng. Rồi, anh quay sang Lữ Tỷ còn đang đóng mic: “Đem kịch bản dán lên đây đi.”

Lữ Tỷ vẫn còn đang ở WC nhà mình khóc ròng, không nghe được phân phó của đại hiệp.

Đại hiệp chờ thật lâu cũng không chờ được đoạn lời kịch rất dài kia, vì thế anh mất hứng.

Click vào QQ, chợt chợt hình đầu Em út Lữ gia, thế nhưng chợt nửa ngày người ta cũng chẳng xuất hiện.

Đại hiệp bất đắc dĩ, đành phải mở ổ đĩa E máy tính, tự mình chế tác mục lục kịch bản kịch truyền thanh [Vết sẹo nhỏ]. Đem lời kịch nguyên bản quyết định pia vào hôm nay, tất cả đều phục chế một phần lên công cộng YY.

Cho nên! Căn bản không cần Lữ Tỷ dán kịch bản đâu, đại hiệp cũng có đấy! Thế mới biết anh có bao nhiêu buồn tao, cực kỳ đáng yêu, thích sai khiến người khác làm việc, làm nổi lên hình tượng vĩ đại cao cả và lạnh như băng a a a!

Lữ Tỷ lặng lẽ đóng cửa WC không ra, đốt một loạt ngọn nến màu trắng. Các đồng chí, tổ chức đều hiểu được những năm gần đây rất vất vả rồi ...

Đại hiệp Hiên Vân từ trong ngăn kéo phía dưới máy tính bàn lấy ra một bản bút ký, mặt trên còn ghi chép mấy dòng chữ chỉnh tề.

Đại hiệp Hiên Vân nói với Thần Mạt: “Trước khi đọc lời kịch, cậu phải vận động cho nóng người.”

Thần Mạt từ chỗ ngồi đứng dậy, đi đến lối đi nhỏ chỗ trước tủ TV phòng ngủ, cách rất xa mic máy tính nói: “Được rồi. Là..... là nhảy dây hay thể dục nhịp điệu.”

Giọng nói của cậu bởi vì khoảng cách xa nên không nghe rõ. Đại hiệp Hiên Vân nửa hoài nghi nửa tò mò hỏi: “Nhảy dây? Thể dục nhịp điệu?”

Thần Mạt cũng không trông nom đối phương có nhìn thấy động tác của mình, gật đầu liên tục giống như đồng hồ báo giờ nói: “Ừ”

Kỳ thật trải qua một thời gian ngắn hiểu biết, đại hiệp Hiên Vân cũng dần dần phát hiện Thần Mạt cũng có ưu điểm về giọng nói của mình. Quả thật giọng nói Thần Mạt nói với anh “rất êm tai”.

Khái niệm êm tai rất rộng. Nói thí dụ như giọng nói của đại hiệp cũng rất “êm tai” nhưng êm tai của anh và Thần Mạt chính là hai loại hoàn toàn bất đồng. Cái êm tai của đại hiệp được thành lập ở khí tràng và âm thanh trầm trầm ở cổ họng, mà cái êm tai của Thần Mạt lại là khí tức và âm sắc.

Công nhận, lúc Thần Mạt nói chuyện thì âm cuối kéo rất cao, cái từ đơn bật ra ấy nghe không hiểu nó mạnh ở chỗ nào nhưng chỉ khi cậu nói ra câu đầy đủ thì âm điệu mới có thể hoàn toàn giữ trạng thái bất động, bắt lấy thanh vị âm cuối kia có một chút dịu dàng ngọt ngọt. Loại thanh vị này nếu nghe nhiều sẽ nghiện.

Thật giống như ăn bánh nhân đậu nành, mới đầu ăn là mặt ngoài, cảm giác khô khốc mà chỉ ăn nhân bánh thì lại quá ngọt ngán, chỉ khi dụng tâm ăn đến giữa, nuốt mặt bánh lẫn nhân bánh vào trong bụng, mới cảm nhận được cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn.

Nói thí dụ như cậu ta vừa mới nói “Ừ” xong, xem như là một câu ngắn gọn, đồng dạng làm cho người ta gọi thẳng là mạnh tự nhiên, nhớ lâu... khiến người ta muốn nghe tiểu thụ nói chuyện nhiều hơn nữa.

Bề ngoài đại hiệp Hiên Vân vô cùng khốc huyễn nhưng trong nội tâm lại hóa thành vũng nước. Những tiểu thụ hợp tác cùng anh, có giọng nói mạnh không phải không có, thế nhưng giống như Mạt Mạt càng nghe càng nghiện, quả thật chưa gặp bao giờ. Bình thường, giọng nói tiểu thụ khi nghe lần đầu rất kinh diễm, lần thứ hai bình thường, đến lần thứ ba thì chán ngay.

Đại hiệp Hiên Vân khốc khốc không muốn thừa nhận mình trong lúc vô ý, nhặt được viên bảo bối, thái độ mỗi lần nhắc tới Mạt Mạt vĩnh viễn là “đồ đệ gốc nhà tôi”.

Mạch não đại hiệp Hiên Vân di chuyển hơi chậm, đột nhiên linh ngộ được ý tứ của đồ đệ.

Anh cười mắng: “Đồ đệ gốc. Tôi để cho cậu đọc trước vài câu để uốn lưỡi, làm cho đầu lưỡi lưu loát một chút. Cậu làm CV rồi, muốn nhảy dây hay tập thể dục nhịp điệu làm nóng thân thể làm chi hả.”

Thần Mạt đối với xưng hô đồ đệ gốc cũng không để bụng, hướng chỉ cậu cũng hiểu được bản thân mình ngơ ngác ngu ngu. Sư phụ nói cái gì thì đồ đệ phải noi theo làm cái ấy.

Vì thế, cậu mang đôi dép lê plastic, lạch cạch lạch cạch chạy về trước mặt máy tính, ngồi xuống một lần nữa, nói: “OK. Sư phụ, xin..... xin hãy nghiêm khắc với tôi.”

Đại hiệp Hiên Vân cực kỳ hưởng thụ lúc Thần Mạt gọi anh là sư phụ, anh cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đem tiết mục uốn lưỡi ngắn kia từng chữ từng chữ xuất hiện trên khu cộng cộng.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này những 3000 chữ luôn cho tôi chút hoa hoa đi

5. Chương 5

Tiết mục ngắn rất đơn giản, học sinh tiểu học đều gặp qua. Đơn giản là kiểu nội dung “Tám trăm đội quân gương mẫu chạy đến sườn núi phía bắc” nhưng Thần Mạt đọc không nổi nữa, đầu lưỡi giống như đang thất nơ bướm, không tìm được phương pháp tháo ra.

Mạt Mạt Vô Văn: “Tám.... ngọn, không đúng, tám trăm....”, Thần Mạt muốn tìm cái phòng trống khóa lại rồi luyện tập từ từ, chứ luyện tập với đại hiệp quả thực quá gốc.

Dáng vẻ cực kỳ dọa người đều bị thấy hết, Thần Mạt xấu hổ và vô cùng khổ sở. Không biết sư phụ có ghét bỏ cậu quá ngu ngu gốc rồi cuối cùng vứt bỏ cậu không.

“Tám trăm đội quân gương mẫu chạy đến sườn núi phía bắc. A! Sư phụ, tôi..... tôi thành công rồi!” Sau khi không thể dùng số lượng chuẩn xác để tính toán số lần lặp lại, Thần Mạt rốt cục có thể lưu loát đọc ra câu nói đầu tiên.

Tục ngữ nói vạn sự khởi đầu nan, có kinh nghiệm lần đầu tiên thành công thì sau này luyện tập càng dễ dàng hơn.

Hơn một tiếng trôi qua, Thần Mạt không đòi thời gian nghỉ ngơi quá một phút đồng hồ để đi uống nước, môi cậu bởi vì nhất thời mất nước mà rạn nứt, một tầng da nhiều nếp nhăn dính trên đôi môi đỏ sẫm, có đôi khi Thần Mạt vô ý thức liếm liếm tầng da nửa rụng nửa chưa kia. Không được... để ý cắn tiếp nữa thì đau lắm làm cho người ta có thể thành sói tru vài tiếng.

May mắn trời không phụ người có lòng, càng không ngừng lặp lại. Bám riết luyện tập không tha suốt suốt, thành tựu chính là Thần Mạt có thể lưu loát đọc lời kịch mà không dừng cả đoạn.

Cậu âm thầm thở phào một hơi, lau mồ hôi đầy đặc trên trán, phù, cuối cùng cũng hoàn thành bước đầu tiên.

Đối với người thường mà nói, cậu làm một CV chắc chắn tiếp nhận nhiệm vụ gian nan hạng nhất “suýt nữa có thể hoàn thành”. Đọc lưu loát lời kịch, đã tiêu phí phần lớn thời gian của cậu.

Ngay cả Hiên Vân cũng không có nghị lực lớn như thế, đọc đoạn lời kịch hơn một ngàn lần.

Hiên Vân từ lúc cậu đọc đến lần thứ 20 liền chuồn ra ngoài đi mua bao thuốc lá. Sau khi trở về mở tai nghe ra thì Thần Mạt đã đọc lần thứ 351. Anh vuốt vuốt trán, cảm thấy có chút nhờn, liền vọt vào phòng tắm, gội đầu rồi dùng máy sấy thổi khô. Sau một giờ, quay trở lại máy tính.

Cừ thật, đồ đệ đã đọc tới 1072 lần.

Còn nghe thấy Thần Mạt thả lỏng một hơi trên mic, cậu há miệng trong thời gian dài nói chuyện cũng không thay đổi âm sắc mê người đó.

Hiên Vân trở về trùng hợp nghe thấy được một hơi kia. Trái tim đại hiệp đột nhiên như bị đặt ở giữa vũ trụ mờ mịt bao la, lơ lửng lên xuống quên cả nảy lên.

Chết tiệt, đột nhiên bị mạnh đến mức như đi dắt lừa thuê bị sưng cả chân ý! Đến cả anh là đại hiệp lãnh khốc thế nhưng sắp bị mất trong tay đồ đệ nhà mình sao!

Đại hiệp Hiên Vân mạnh mẽ giả bộ trấn định, khụ khụ hai tiếng, các đường nét trên khuôn mặt anh dần nghiêm túc: “Đồ đệ, vì sự rất khâm phục nghị lực của cậu nhưng cậu luyện tập không mang theo cảm tình trong lời kịch là không đúng.”

Hốc mắt Thần Mạt rất nhanh tràn ra nước mắt, thầy giáo không phải đã nói chỉ cần chuyên cần cũng có thể bù vào mà, rõ ràng đã rất cố gắng mà vẫn không được sao.

Cậu cố nén bi thương và ủ rũ, cố gắng để giọng nói nghe lên vẫn thoải mái độ lượng như cũ, nói:

“Sư phụ dạy bảo rất đúng, chỉ là đệ tử dần dần không... không rõ lý lẽ. Vẫn.... mong sư phụ chỉ điểm nhiều... nhiều. Đệ tử chắc chắn sẽ đem sư... sư huấn khắc trong sâu trong tim, ngày đêm đọc thuộc lòng nó.”

Đây là.... tinh thần phân liệt sao? Trước mắt là kịch cổ phong à, sao cảm thấy mãnh liệt quá vậy! Là tác giả viết sai à? Đương nhiên không phải..... Đại hiệp vốn là người trong giang hồ, anh đã từng giáo dục đệ tử khi trả lời sư phụ thì nhất định phải sử dụng lời nói cách điệu theo cổ phong.

Giả bộ bị bức bách cũng cần cách điệu!

Thân, nhanh đi thu đồ đệ đi, cũng j như anh nè quả thật không thể khen hơn nữa

Mà trong bụng đại hiệp lại dự định chuyện khác.

Đồ đệ nói, cậu ta sẽ ngày ngày đêm đêm đọc thuộc lòng nó, nói đúng hơn là cậu ta ngày nhớ đêm mong với vì sư.

Đại hiệp Hiên Vân xấu hổ đến đỏ mặt....

Lữ Tử khóc ròng từ trong trong WC đi ra, rất vất vả mới lau nước mắt đi rồi lên YY. Vừa lên liền phát hiện trong kênh hoàn toàn yên tĩnh.

Em út Lữ gia: Người đâu?

Mạt Mạt Vô Văn: A, Lữ Tử, chị đã trở lại rồi.

Lỗ tai Lữ Tử linh mãnh bắt được tâm trạng Mạt Mạt không ổn định. Cô hỏi: “Sao vậy Mạt Mạt, Hiên Vân lại ăn hiếp cậu hả? Nói cho chị nghe nào, chị sẽ giúp cậu đánh lại.”

Khóe miệng đại hiệp run rẩy, phản kích lại: “Chị có thể đánh được em sao? Từ đây điện bò qua đây hả?”

Lữ Tỷ không cam lòng yếu thế: “Quên rồi à? Tháng sau, phòng làm việc sẽ tuyên bố kịch mới cần phải tập một lần. Đến lúc đó, chị sẽ cầm bó dây điện đến, chỉ cần nhìn thấy cậu liền ghì chết luôn.”

Đại hiệp Hiên Vân treo mặt than lên, ngoài cười nhưng trong không cười đáp trả: “Hahaha. Sợ quá đi.”

Thần Mạt lập tức dừng cảm nói: “Sư... sư phụ, đừng sợ, đồ..... đồ đệ sẽ bảo vệ người!”

Lữ Tỷ liền giả bộ nổi giận, mắng: “Cậu đúng là ăn cây táo, rào cây sung. Bà đây đang giúp cậu mà, cậu nghe không hiểu à!”

Mạt Mạt nghe không hiểu Lữ Tỷ đang giả bộ, cậu nghĩ đến Lữ Tỷ đang hận mình thì sợ tới mức như con thỏ nhỏ run rẩy nói: “Lữ Tỷ, em... em không cố ý. Chỉ là do phản xạ có điều kiện....”

Sư huấn có nói, khi sư phụ gặp phải nguy hiểm đến tánh mạng thì đồ đệ không được chùn bước, phải chần chạo cho vi sư.

Cho nên.. Đại hiệp! Đồ đệ luôn đọc sư huấn cả ngày lẫn đêm đấy!

Đêm đã khuya, Lữ Tỷ đề nghị đi ngủ trước, dù sao tổ kịch cũng không vội thêm một ngày mà làm ra thành quả.

Tất cả mọi người đều là nhóm đã có công việc, thứ hai là chuyện này không thể ảnh hưởng đến lần thứ ba vào cuộc sống bình thường. Đại hiệp tổ về đồng ý, logout đi trước, thấy sư phụ đi rồi, Thần Mạt cũng không ở lại, nhắm mắt liền rời khỏi kên.

Lữ Tỷ đối với khu công cộng không có một bóng người mắng: “Cái thằng nhóc kia, thật đúng là xem vi “sư” trước tiên. A a a, tan nát con tim rồi, bực quá đi mất.”

Giữa trưa hôm sau, Thần Mạt ở trong cửa hàng áo ngực làm công, đợi nửa ngày cũng không có khách.

Bà chủ đã về nhà chăm sóc con gái đang ở cử rồi, chỉ còn một mình Thần Mạt ở trong cửa hàng trông coi. Đang chán đến chết thì Thần Mạt rảnh tay mở kịch bản được lưu trữ trong máy.

Chăm chỉ luyện tập thì sẽ có tiến bộ!

Cậu âm thầm động viên cổ lên với bản thân.

Vì thế, cậu hắng giọng một cái, bắt đầu vận động cho nóng người.

“Tám trăm đội quân gương mẫu chạy đến sườn núi phía bắc, pháo binh song song chạy tới phương Bắc. Pháo binh sợ đụng trúng đội quân gương mẫu, đội quân gương mẫu sợ trúng pháo của pháo binh.” A, cậu vui sướng phát hiện vừa mới đọc rất thuận lợi, không có ngừng lại.

Không ngừng cố gắng, tiếp nào!

Làm nóng người bằng cách uốn lười, cậu đọc khoảng hơn 10 lần, ngay cả nước cũng chưa uống một hơi.

Cậu làm công ở cửa hàng áo ngực, vị trí địa lý không tốt, là chỗ mà các thôn mới cũ tụ tập buôn bán trên đường. Con đường này xây ở thế kỷ trước, niên đại cụ thể cũng không có ai nhớ rõ, chỉ có thể thông qua từng viên gạch ở tường ngoài và jj bong ra từng mảng từng mảng mà đoán đại khái chắc chắn là phòng cũ đã có tuổi.

Phòng cũ có đặc điểm lớn nhất là cách âm không tốt.

Ví dụ như chủ cửa hàng bán bánh quẩy đánh rầm ở tại nhà thì tên mặt rỗ cách vách đều có thể nghe rõ rệt.

Thần Mạt đọc nhiều khẩu lệnh càng ngày càng thuần thục, bị hàng xóm nghe không thiếu một chữ khiến cho lão Trương ở cách vách chú ý.

Lão Trương tự nhủ nói: “Hắc, thằng nhóc này trong thời gian ngắn không thấy, ngay cả khẩu lệnh cũng đọc được rồi. Ha ha, xem trên đường còn ai dám nói thằng nhóc làm công ở cửa hàng áo ngực nói lắp nữa.”

Ông vặn nhỏ tiết mục trên radio xuống một chút, chuyên tâm nghe Thần Mạt đọc nhiều khẩu lệnh. Nghe mãi nghe mãi, rốt cuộc cậu cũng học xong “Tám trăm đội quân gương mẫu” còn hừ hừ mấy cái.

Thế nhưng, lão Trương không biết nhiều khẩu lệnh bắt quá chỉ để Thần Mạt dùng vận động cho nóng người mà thôi.

Thần Mạt hắng giọng, mở miệng nói một câu: “Mau, mau dừng tay!”

Đọc xong, Thần Mạt lắc lắc đầu, nếu sư phụ nghe thấy nhất định sẽ nói cảm tình của cậu không đủ.

Sư phụ đã nói qua “A” thì phải toát ra hơi thở mong manh, mang theo hương vị dục cự còn nghênh mới tính đạt tiêu chuẩn. Nhưng mà, sư phụ yêu cầu khó quá đi, khi nào mới có thể đạt tới chứ.

Thần Mạt có chút uể oải nhưng ngay lập tức giữ vững tinh thần, cường điệu đọc từng chữ một.

“A!”

“A”

“A.... A!”

Lão Trương ở cách vách còn đang đứng ở góc tường nghe thì đã không giữ nổi bình tĩnh, vẻ mặt đỏ bừng. Đáng thương cho ông già đã 70 tuổi còn phải khổ sở chịu đựng hormone giống đực không ngừng tăng cao.

Kính nhờ, tiểu đồng chí ơi, đừng có đọc nữa! Ông đây sắp bùng cháy rồi!

Có vẻ như Thần Mạt nghe được Trương gia gia đang thành tâm cầu nguyện, cậu dừng luyện tập đọc từng chữ một mà ngược lại đọc câu tiếp theo.

“Ô! Đừng chạm vào chỗ đó!”

Phẩm cách Thần Mạt đã tốt còn muốn tốt hơn quả thực khiến cho người ta khuất phục, cậu chia câu ra thành từng chữ một để luyện tập rồi luyện tập từng cụm từ sau đó mới luyện tập một câu hoàn chỉnh.

Lão Trương ở cách vách rốt cuộc không nhịn được, chạy ra khỏi cửa tiệm nhà mình, đứng ở cửa hứng gió yên lặng rơi lệ.

Ở sâu trong tâm, ông không ngừng khiển trách mình: “Bà nó ơi, tôi rất xin lỗi bà. Thật sự là giọng nói của thằng nhỏ làm công rất dễ nghe, tôi không đành lòng mở radio to lên, thế nhưng vẫn nghe hết hành vi cầu thả của cậu ta.”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vì lão Trương một phen chua xót lệ rơi.

6. Chương 6

Tóm lại, cậu chàng Thần Mạt không ngừng kiên trì và cố gắng, mặc dù tàn phá không ít người qua đường vô tội (thấp nển vì lão Trương) nhưng tốt xấu gì, cậu cũng giao ra được bản phô âm thanh.

Sau khi, Lữ Tỷ thu được mail gửi âm liền nhanh chóng xài chùa đường truyền mạng của công ty rồi download tập tin với tốc độ tính bằng giây xuống để nghe. Phần âm này tuy không hoàn mỹ nhưng rất mạnh, quả thực rất đáng yêu làm cho người ta muốn bỏ nhào tới cắn Thần Mạt một cái.

Em út Lữ gia ngay cả QQ cũng không xài, trực tiếp chạy vội đến văn phòng Hiên Vân ở cách vách trên lầu, ngay cả gõ cũng không mà đập thẳng cửa vào.

“Dịch Hiên Vân! Cậu nghe phần âm mới làm của Mạt Mạt chưa? Cực mạnh nha!”

Một cô gái mặc bộ đồng phục đi vào văn phòng, rất xin lỗi nói với Dịch Hiên Vân: “Quản lí Dịch, vị tiểu thư này không có hẹn trước mà tôi đã ngăn cản cô ấy rồi. Anh có muốn gọi bảo an tòa nhà đến không?”

Dịch Hiên Vân lấy tai nghe đang nhét trong lỗ tai xuống, vẫy tay với bí thư nói: “Đừng lo, cô cứ đi làm chuyện của cô đi. Chị ấy là bạn của tôi nên không cần hẹn trước.”

Trợ lý: “Vâng.”

Rồi đi ra, đem cửa phòng khép lại.

Lữ Tỷ lại càng không chú ý đến phong phạm của đàn chị, trực tiếp đoạt lấy laptop của anh, ánh mắt sắc bén ngay lập tức phát hiện trên bàn đại hiệp Hiên Vân đang mở phần mềm media player nghe âm thanh.

“Giỏi lắm, đường đường là quản lý tập đoàn Khoái Tấn thế nhưng lại đi nghe lén kịch truyền thanh đam mỹ, hừ, thật sự muốn để cho công nhân đến vây xem máy tính cậu ghê nha,” Lữ Tỷ tự quyết định, cầm tai nghe để ở trên bàn, nhét vào lỗ tai mình.

Hiên Vân ngồi trên ghế dựa tới gần bên, mười ngón tay giao nhau đặt ở trước ngực, lấy tư thái cao lãnh đáp trả: “Lữ tiểu thư – Kim bài tính kế của tạp chí Kỷ Thực, chị không ở nơi làm việc mà chạy tới công ty cách vách tìm em, là định đi ăn máng khác sao?”

“Trước khi cậu cho chị 3 vạn lương qua tháng, ngoài ra còn chia phúc lợi hoa hồng thì tạm thời không cần lo lắng chị đây đi ăn máng khác đâu. Không nói nhiều với cậu nữa, cậu nhanh nói cảm nghĩ về phần âm này đi.” Lữ Tỷ ấn tập tin truyền âm thì giọng nói tự nhiên ngọt ngào, ngọt mà không ngấy của Mạt Mạt lại tràn ngập lỗ tai cô. Loại cảm giác này quá mỹ diệu, muốn ôm Mạt Mạt về nuôi trong nhà quá đi mất!

“Cảm nghĩ à. Về đồ đệ của em.”

“Uhm, cho nên?”

“Thầy nghiêm xuất trò giỏi.”

Móa, kéo một vòng cũng quay lại đại hiệp Hiên Vân đang khen mình, thuận tiện khen luôn tiểu đồ đệ.

Lữ Tỷ lườm anh một cái: “Cậu có thể muộn tao hơn nữa không.”

“Có thể.”

Lữ Tỷ tức hộc máu.

Cô còn nói: “Chị thấy bản phô này không cần sửa lại, cứ trực tiếp chia hậu kỳ đi. Đối với một người mới mà nói thì rất hoàn mỹ rồi.”

Hiên Vân nhú mày nói: “Không được, ở 3/12s hơi thở cậu ta run lên, ở 5/08s cậu ta nói chưa rõ. Còn nữa...”

“Dừng.” Lữ Tỷ mất hứng nói, “Cậu có thể làm như không nghe thấy sao, cậu ta là đồ đệ của cậu đấy! Huống hồ chỉ là một ít sai lầm không ảnh hưởng đến hiệu quả của cả bộ kịch.”

Đại hiệp Hiên Vân nghiêm trang nói: “Em phải phụ trách cậu ta.”

Nội tâm Lữ Tỷ như có một vạn con thảo nê mã gào thét đi qua, đừng có nói cái kiểu khiến người ta hiểu lầm như thế! Đại hiệp Hiên Vân! Tiết tháo của cậu đâu hả? Bị thảo nê mã gặm luôn rồi à?

“Cho tới bây giờ, chưa thấy cậu để bụng với người mới. Có ẩn tình gì không đấy?” Lữ Tỷ không nhịn được bắt đầu trêu chọc Hiên Vân, ai bảo cậu luôn nói câu có ý khác làm chi, “Chị nhớ cậu độc thân đã nhiều năm, nè, đồ đệ cậu không tồi đâu nha, vừa cố gắng vừa nhu thuận, giọng nói không tồi, có lẽ lúc gặp mặt cũng không kém đâu. Suy nghĩ một chút đi nhá?”

Hiên Vân: “Uhm.”

Lữ Tỷ khó hiểu hỏi lại: “Uhm là có ý gì?”

“Là đang suy xét.” Tâm trạng đại hiệp đang tốt, giải thích luôn.

Tuy rằng, văn phòng Hiên Vân đã tắt toàn bộ điều hòa nhưng Lữ Tỷ vẫn cảm giác hình như có một trận gió lạnh thổi qua sống lưng, dưới mặt trời chói chang của mùa hè lại cảm nhận được hơi lạnh của gió thu cuốn hết lá vàng.

Mà cậu chàng đang bị đại hiệp suy xét thì đang ngồi ở trong cửa hàng áo ngực làm công, nhảy mũi hai cái, còn lẩm bẩm: “Hắt xì, có..... có người đang nhắc mình sao ta?”

“Được rồi, chị có thể trở về làm việc rồi đó. Sau này, không có việc gì thì đừng chạy tới đây, lúc cuối tuần tụ tập trên mạng tán gẫu cũng tiện rồi.”

“.....Bây đặt, ngay tại cách vách chứ đâu, hy sinh cuối tuần với cậu á? Tuy rằng, bạn trai chị biết cậu là gay kín nhưng quá mức thân thiết thì hẳn cũng sẽ ghen đấy.”

“Không phải, em chỉ muốn nói khoảng cách sinh ra sự tốt đẹp nên mời chị đi xa một chút.”

Lũ Tỷ bước trên đôi giày cao gót 10cm, phần hận mà đá cửa đi ra. Mỗi lần giày cao gót đạp xuống từng bước giống như muốn đạp jj của vị tinh anh nam sĩ nào đó.

Hiên Vân thẳng lưng lên, vuốt cằm nghĩ: Xuống tay với đồ đệ hình như cũng không tồi, trò chơi dường thành và vân vân... rất mạnh mà.

Anh lên QQ, nhấn lại với nick hình ảnh màu xám của đồ đệ: “Tôi có mở kênh mới, dãy số là 201314999. Buổi tối, cậu tới kênh này đi, tôi sẽ nói một chút về phần âm thô vẫn chưa xử lý ổn.”

Tình cảm thôi mà, cần từ từ bồi dưỡng, đại hiệp Hiên Vân cứ ngày qua ngày mở “huấn luyện” với tiêu chuẩn cao nhất, không ngừng nói bóng nói gió với tiểu đồ đệ về tình huống cuộc sống thực ngoài đời. Anh biết, tình cảm của tiểu đồ đệ với thế giới đến nay vẫn trống rỗng, thuần khiết, là một búp bê tốt để bẻ cong nó.

Đại hiệp Hiên Vân thỉnh thoảng lộ ra vài chuyện trâu bò của mình, còn làm bộ như không hề để ý, lơ đãng. Làm cho đồ đệ bội phục sát đất với anh, cuối cùng Mạt Mạt nói: “Sư phụ, nếu có ngày tôi có thể thành công giống anh thì tốt rồi. Đáng tiếc là tôi còn phải làm công ở bên ngoài.”

Một ngày kia, đại hiệp Hiên Vân tính tính ngày không sai biệt lắm, lên kế hoạch khuyên bảo đồ đệ đến công tác tại công ty nhà mình, lừa gạt cậu ấy đến bên mình, có thể nhìn thấy không phải quá tuyệt vời sao

Chỉ tiếc người định không bằng trời định, đêm đó đồ đệ hoạt bát mở máy tính ra, nói với microphone: “Sư phụ! Tôi nhận được thông báo phỏng vấn rồi!”

Đại hiệp Hiên Vân nhin đau không nói ra kế hoạch trong bụng, mắt thấy đồ đệ đã nuôi chín rồi còn muốn chạy theo công ty nhà khác.

Lũ Tỷ chờ mãi, không thể nhẫn nhịn thêm, cô tức giận chọt chọt Hiên Vân: “Đã tốt rồi còn muốn tốt hơn của cậu đã xong chưa? Cầu âm thanh!!!! Nếu cậu không cho đồ đệ giao phần âm đã làm thì hậu kỳ quân sẽ bỏ chạy đó nha!!! Cậu nên biết rằng, chị tóm được hậu kỳ trước mắt rảnh rồi để làm kịch không phải chuyện dễ dàng đâu!!!”

Sau đó, cô nghĩ nghĩ còn chưa đủ rung động lại bổ thêm một câu: “Lúc bắt đầu đi, chị sẽ đem cậu bán cho người khác để đổi lấy hậu kỳ quân đến đây. Nếu cậu không muốn bị bán thì mau giao phần âm đã làm ra đây! Nghe thấy không!!”

Đại hiệp Hiên Vân thở dài, sau này không có cơ tìm đồ đệ huấn luyện một mình nữa rồi, lúc này mới chậm chậm rì rì, đem một phần âm đã làm cuối cùng của đồ đệ gửi qua hòm thư của nhóm.

Lũ Tỷ chờ vật phẩm đến, ngay lập tức hóa thân thành chị gái dịu dàng, gõ cửa sổ đang nói chuyện: “Ôi, đại hiệp, không phải đã làm xong rồi à. Sao cứ phải bức chị biến hình thế, sau này nhất định phải ngoan ngoãn nha, chị đi tìm hậu kỳ kún đây, bái bai ”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Còn có mấy chương sẽ kết thúc, hô hô, cố lên

7. Chương 7

Trải qua ba tuần lễ, hậu kỳ quân trong sự nhớ mong mỗi ngày của Lũ Tỷ đã giao ra thành phẩm. Cô đem loạt thành phẩm gửi cho các bạn nhỏ, còn lại chút công tác kết thúc đều giao cho cô nàng tuyên truyền đi đối phó.

Lũ Tỷ mở word ra, bắt đầu viết cảm nghĩ về việc làm bộ kịch này, mỗi lần làm xong một bộ, một phần cảm giác thành tựu mà cô thích nhất cũng chính là viết cảm nghĩ về việc đã làm ra nó.

“Trải qua sự chờ đợi dằng dặc, rốt cục vào giờ khắc này có thể cùng mọi người gặp gỡ, tuyên bố kịch đã hoàn thành, lúc này tôi chỉ muốn nói —— thần ơi, chính xác là tôi không hề chuẩn bị một bộ kịch mới nào

cả, ha ha nói giỡn thôi. Có cô nàng thích cổ vũ, có em gái cứ thúc giục người khác nhưng đồng thời cũng thúc giục chính bản thân mình làm nhiều kịch hơn. Cuối cùng..cuối cùng, vẫn theo thường lệ muốn cảm tạ các bạn trong nhóm, cảm ơn Xem Vật Lí Như Trong Sương Mù đã làm nên một bộ kịch bản mạnh mẽ như thế, đếm đi đếm lại thì chúng ta đã hợp tác năm lần, sau này cũng hy vọng có cơ hội tiếp tục hợp tác! Cảm ơn Mùa Đông Ôm Dưa Hấu dưới tình huống việc học phức tạp còn tiếp nhận nhiệm vụ làm áp-phích, tiếp đó còn muốn cảm ơn bạn học nhân viên hậu kỳ nửa đường bị tôi kéo vào, vất vả cho cậu rồi!

Tôi còn muốn đặc biệt lưu một hàng trống để long trọng giới thiệu một vị CV mới cho mọi người, xin mời xem chủ dịch thụ quân —— Mạt Mạt Vô Văn trên áp-phích.

Cậu ấy đồ đệ mới của đại hiệp Hiên Vân, là một cậu chàng rất dễ tâm và cố gắng làm kịch. Mong mọi người hãy ủng hộ cậu ấy nhiều hơn nữa!

Nói cũng đã nhiều rồi, chúng ta nghe kịch thôi, hẹn gặp lại sau”

Lữ Tỷ đuổi eo, đem cảm tưởng ném cho bên tuyên truyền, bộ kịch hiện đại ảm áp này coi như đã kết thúc. Hai ngày trước, bạn tốt chột chột nói có kịch bản mới muốn cho cô xem, sau khi xem xong, cô cảm thấy cũng không tệ, có thể thành kịch.

Cuộc sống khuôn trương và bận rộn chung quy làm cho người ta sinh ra cảm giác thỏa mãn.

Không nghĩ tới, cô còn chưa thoải mái qua một ngày thì bộ kịch mới vừa tuyên bố xong đã xảy ra chuyện.

Hoa Hoa tuyên truyền: Lữ Tỷ, chị nhanh lên trang YS đi, kịch của chúng ta bị người ném thị rồi!

Lữ Tỷ vừa nghe xong, thế thì nguy rồi. Cô lẩn lộn trong giới vông phổi nhiều năm chưa từng bị người ném thị qua, mỗi khi hợp mặt tuyên bố kịch mới, có rất nhiều người nghe thậm chí còn hướng về danh tiếng của cô mới đi nghe. Sao lại có người không hiểu chuyện như thế, dám động thổ trên đầu thái tuế à!

Lữ Tỷ mài dao soàn soạt lên YS —— kỳ thật chính là cầm chuột mở trang diễn đàn kia cực nhanh....

Quả nhiên như Hoa Hoa tuyên truyền nói, kịch mới ở trang đầu đã ở vị trí trên đỉnh, lời nói mắng mỏ đã đột phá hơn một ngàn.

Lữ Tỷ không nghĩ ra, một màn kịch ngắn chỉ một kỳ, nửa ảm áp nửa mạnh mẽ như thế, sao có thể bị người ném thị được.

Khi cô xem qua loa những lời đó ở trang đầu tiên liền hiểu được ngọn nguồn câu chuyện.

Nguyên nhân gây ra là do fan của Vui Vẻ sama nhảy ra nói vị trí chủ dịch thụ quân vốn là của sama nhà cô ấy, sao đột nhiên đã đổi người mới. Cô mãnh liệt yêu cầu lời giải thích còn dùng từ công kích cực độ vũ nhục Mạt Mạt.

Không biết có phải các cô cố ý hợp lại xóa thiệp hay không như cô gái này sau khi phát ra thiệp khiến trách đầu tiên thì ngay lập tức các lời nhảm lại giống như điên rồi từ thảo luận nội dung vở kịch biến thành chuẩn bị thảo phạt người mới thụ quân CV.

Ngẫu nhiên, có hai nick xuất hiện duy trì chính nghĩa đáp trả cũng bị thủy quân điên cuồng không lý trí đập chìm xuống dưới không thấy bóng dáng.

Hoa Hoa tuyên truyền: QAQ, Lữ Tỷ, em đã nói với mod nhưng hần nói xóa thiệp fan NC không ở trong phạm vi công tác của hần. Làm sao bây giờ!

Lữ Tỷ mất thấy người mới của nhà mình bị bôi đen vô tội, ngay lập tức cô khoác bí danh chính quy đáp trả bằng một bài post: “Vui Vẻ sama bị bệnh cảm, cổ họng khàn khàn không thể nói chuyện. Rơi vào đường cùng, tôi mới thay đổi chủ dịch. Bạn học Mạt Mạt biểu hiện cũng rất tuyệt mà, xin mọi người còn thật sự muốn nghe kịch thì đừng nữa xóa thiệp nữa!”

Thiệp đáp trả vừa ra thậm chí không giảm bớt được cảm xúc kích động của fan NC mà ngược lại làm cho phương hướng bài post càng ngày càng nghiêm trọng.

Vui Vẻ Là Bản Mệnh Của Tôi: Sao vai diễn của sama nhà tôi có thể để người mới tùy tiện tiện thể vào hả? Bà chị lộ ra chỉ số thông minh thấp không giới hạn rồi đấy (_)

Vui Vẻ Bỏ Thêm Một Cục Đá: Đúng, không có giới hạn! Không có tiết tháo! Hủy cả tam quan tôi rồi!”

Bái Kiến Ngô Vương Vui Vẻ: Kẻ hèn này có xem tinh tượng vào đêm qua, thấy bắc đẩu thất tinh di chuyển về phía nam, bấm đốt ngón tay tính toán, nghĩ rằng hôm nay tất có ngốc B xuất hiện. Hôm nay vừa lên YS liền thấy, quả thật có ngốc B đoạt vị bản mạng, đúng là thiên đạo không dung cần phải chém. Hây yo! Chuẩn bị đỡ đòn, kẻ mới kia chịu chết đi!

Chân Tướng Đế Vương: Khụ, các bạn nhỏ LS thân mến, chẳng lẽ không nhìn ra thiếp đáp trả trong sạch kia kỳ thật có người đang bày ra trò chơi cos sao? Mọi người đều bị lừa giỡn rồi, ha ha!

Trong thế giới internet, mỗi người đều bị một tầng màn hình lừa gạt ánh mắt, chân tướng đều giấu sau mặt màn hình. Mà người nắm giữ chân tướng lại đi nói không rõ, hướng chỉ còn đi đăng kí qui định thị phi màu đỏ. Bình thường, rất nhiều fan thích lấy tên bản danh nhà mình, còn đây thì khoác bí danh chạy đến diễn đàn chơi trò cos.

Loại chuyện này chơi nhỏ thì không ảnh hưởng toàn cục, mà làm hơn liền biến thành “Sói đến đây”.

Sau khi Chân Tướng Đế Vương thuận miệng bịa đặt, thì các cô gái mù quáng liền đem đầu mâu chỉ hướng về phía thiếp đáp trả trong sạch kia.

Vui Vẻ Là Bản Mệnh Của Tôi: Nói bậy. Ngày hôm qua, sama còn tung ảnh chụp cái cổ anh ấy mới phơi nắng khi đi du lịch! Thân thể bản mệnh nhà tôi vô cùng lớn, không được nguyên rửa anh ấy!

Lũ Tỷ không tin điều này, đáp trả tiếp.

Em Út Lũ Gia: Lúc diễn pia một tháng trước, khi đó cậu ta bị cảm rất nghiêm trọng, căn bản nói không ra tiếng. Không tin, cô có thể đi hỏi Vui Vẻ một chút.

Bái Kiến Ngô Vương Vui Vẻ: Há! Cos nương ngốc B nhanh chóng nhận lấy cái chết đi! Dám nguyên rửa long thể Ngô Vương!

Em Út Lũ Gia: Không có nguyên rửa! Thật sự là cậu sinh bệnh mới thay đổi người!

Bái Kiến Ngô Vương Vui Vẻ: Thái độ ác liệt, tội thêm một bậc!

Em Út Lũ Gia:

Bài post ở trang đầu liên tục bị người đẩy lên đỉnh, mắt thấy sẽ bị bôi đen đến độ đại gian đại ác, một mình Lũ Tỷ hoàn toàn không đánh lại sức chiến đấu của một vạn fan NC.

Rất nhanh, máu cô cạn kiệt.... Dưới tình thế cấp bách, cô mở QQ ra cầu cứu đại hiệp.

Em Út Lũ Gia: Hiên Vân, đã xảy ra chuyện rồi! Mạt Mạt nhà cậu bị người ta ném thị!

Nói chuyện phải có kỹ xảo, nếu cô nói tổ kịch đã xảy ra chuyện thì phỏng chừng đại hiệp không muốn để ý cô hoặc vẫn lạnh lùng trả lời “Uhm”. Lũ Tỷ bắt được tâm lý Hiên Vân, nói đúng trọng điểm đầu tiên là “Mạt Mạt nhà cậu” khiến cho Hiên Vân rất thoải mái. Trọng điểm thứ hai là “Mạt Mạt bị người ta ném thị”, kéo giá trị cừu hận của Hiên Vân lên, đúng là nên đánh dấu tích một cái.

Quả nhiên, không quá 30s, Hiên Vân liền có động tĩnh.

Đại hiệp Hiên Vân: Sao lại thế?

Em Út Lũ Gia: Quảng đường link qua, cậu tự xem đi.

Sau khi xem xong, Hiên Vân không kiềm nén được lửa giận trong lòng, nói giỡn à, dám mắng đồ đệ của anh tương đương đang mắng anh đấy! Trán nổi gân xanh, trong ánh mắt đầy đặc tơ máu cừu hận. Fan NC nhà Vui Vẻ đúng không, xem bản đại hiệp thu dọn các người đây!

Anh cầm điện thoại trong tay, gọi cho bộ phận quản lý kỹ thuật internet của công ty. Anh kinh doanh công ty gì à? Tập đoàn Khoái Tấn, chính là công ty kỹ thuật thông tin, thu dọn một đám điều dân trên mạng rất dễ dàng đó!

“Alo, tiểu Lưu đó hả, là tôi đây.”

“Nói lời khách sáo thì miễn đi, hiện tại nhu cầu cấp bách của tôi là nhờ anh giúp tôi một chuyện.”

“Chính là giúp tôi đóng băng một đám IP, à không, giúp tôi bôi đen máy tính một đám người.”

Đại hiệp ra tay quả thực bất phàm mà, vài kẻ fan nảo tàn cầm đầu đều được chọn vào, quay mắt về phía trong nhà đột nhiên máy tính đơ đơ một màu xanh lè xuất hiện. Vô luận, các cô khởi động bao nhiêu lần thì máy tính bảo bối trong nhà đều bị vây trong trạng thái tê liệt. Điều này làm cho các cô gái nghiện mạng làm sao vượt qua những ngày trong tương lai.

Cũng có fan NC bất hạnh, một bên mắng chửi người và thiếp, một bên báo cáo tổng kết cho công ty. Thịnh linh xảy ra như thế, làm cho cô trở tay không kịp, chấp nhận quần cảnh ngày mai không có bản thảo để giao.

Xài chiêu này xong, đại hiệp cảm thấy vẫn chưa đủ khốc huyễn. Anh lại gọi một cú điện thoại —— nhìn đi, cao thủ giải quyết vấn đề chỉ cần gọi điện thoại đấy.

“Vui Vẻ, cậu ở đâu vậy?”

“Du lịch? Tôi mặc kệ cậu du lịch hay là đang dạo chơi ngoại thành, hiện tại ngay lập tức, cút tới trước mặt máy tính gần đó, đi thu thập cục diện rồi rầm cho tôi.”

“Làm gì à? Ha hã, đi thu âm một đoạn ngắn với tiêu đề [Gửi tới nhóm fan nảo tàn NC vừa ngu xuẩn lại thân ái]”

“Hừm? Sợ mất fan? Có tin tôi có thể làm cho cậu một tháng không thể lên được mạng không?”

Đại hiệp hài lòng cúp điện thoại, cảm giác không quá sảng khoái, ba phút sau, nhanh chóng có hiệu quả.

Khán giả mắng chửi người, toàn bộ chưa từng được đáp trả, mà trang đầu còn treo lên thư thanh minh của Vui Vẻ sama.

Ngẫu nhiên vui sướng khi người gặp họa, cho rằng có khả năng thư thanh minh của Vui Vẻ là do LZ cos. Nhưng khi click vào bài post thì bọn họ liền trợn tròn mắt.

Đó là một đoạn âm tần mà Vui Vẻ sama tự mình gửi lên!

Nội dung đầu tiên là tạ lỗi với fan, bởi vì đoạn thời gian trước thân thể không khỏe không thể nhận làm chủ dịch kịch mới của Lữ Tỷ. Rồi sau đó, khen Mạt Mạt so với mình cũng có tiền đồ (đại hiệp nghe lời này gật đầu nói: Coi như cậu thức thời). Cuối cùng nói nếu fan so đo chuyện này thì Vui Vẻ sẽ rất mất hứng.

Đến tận đây, sự kiện ném thị giăng co một ngày đã hạ màn.

Việc này đã nói lên tất cả YSer, đừng nên trêu chọc đại hiệp lại càng không nên trêu chọc đồ đệ của đại hiệp. Bởi vì, đại hiệp rất bao che khuyết điểm, các người chịu không nổi đâu!

8. Chương 8

chuyện đã qua một tháng, thời gian đã chứng minh ánh mắt của Lữ Tỷ và đại hiệp Hiên Vân rất chuẩn, Mạt Mạt chỉ cần một lần đã nổi tiếng.

Rất nhiều thư chúc mừng từ khắp nơi bay đến, phòng làm việc của bọn họ lại thêm một CV phấn hồng.

Phòng làm việc lại nhận thêm các lời động viên cho Mạt Mạt và Hiên Vân, vì vậy mọi người quyết định làm không ít kịch, mỗi một bộ đều thành công rất lớn. Hai người bọn họ cũng trở thành tổ hợp CP phối kịch kinh điển nhất trong giới võng phối.

Sáu tháng sau.

Nhóm Lữ Tỷ phát tin nhắn nói để ăn mừng Mạt Mạt gặp may, muốn đặc biệt tổ chức một cuộc gặp mặt với cậu. Lúc này, Thần Mạt mới biết được, thì ra ba người bọn họ ở cùng thành phố.

Đi trên con đường quen thuộc trong thành phố, có lẽ kế tiếp sẽ gặp một người xa lạ hoặc không xa lạ. Bọn họ là đồng bọn làm mưa làm gió ở trên mạng, cũng vì hứng thú mà làm bạn bè với nhau.

Cuộc gặp mặt này đã gọi các thành viên trong tổ kịch ở cùng thành phố đến đây, có Hoa Hoa dịu dàng xinh đẹp chuyên đi tuyên truyền, có Xem Vật Lý Như Trong Sương Mù là nhà biên kịch có bút pháp thần kỳ như thần, còn có Mùa Đông Ôm Dưa Hấu vừa mới thi đỗ xong đã chạy thật nhanh tới.

Dưa Hấu cầm lấy cái mic, hát không chịu buông tay, nhất định chọn ca khúc “Câu chuyện thời gian” của La Chí Tường.

Cô nhóc gần như xé rách cổ họng, cố hét lời bài hát thật to, căn bản không nghe thấy nhịp điệu bài hát lúc ban đầu.

Lũ Tỷ kéo Hiên Vân sang một bên, lặng lẽ nói cho anh biết Dưa Hấu thi đỗ chính là SAT, không bao lâu nữa phải ra nước ngoài để học tập, rất có thể không bao giờ... quay lại giới vông phôi nữa. Lũ Tỷ sợ chột trúng tâm sự cô nhóc, lúc thông báo tụ tập mới dùng danh nghĩa chúc mừng Mạt Mạt gặp may.

Hiên Vân gật đầu hiểu rõ. Cái giới này nhìn thì giống như rất có lực ngưng tụ nhưng thật ra theo dòng thời gian dần trôi đi, người ta vẫn sẽ bị kéo đi mất.

Mà mọi người đều có con đường riêng của mình.

Hôm nay đi chính là Dưa Hấu, có lẽ vào ngày mai Hoa Hoa cũng bước theo, mà có khi là Vật Lý sẽ rời đi.

Vậy, có phải một ngày nào đó Mạt Mạt cũng sẽ rời khỏi cái giới này?

Hiên Vân đột nhiên ý thức được anh và Mạt Mạt chỉ ở trong cái thế giới internet nhỏ bé. Không cần hiện thực tác động, chỉ cần cắt mạng thì sự liên hệ giữa hai người bọn họ sẽ bị đứt ngay.

“Sư... sư phụ! Dưa Hấu muốn chúng ta hát cùng với cô ấy.” Mạt Mạt di chuyển đến bên người Hiên Vân, âm hưởng rất lớn của KTV làm cho cậu không thể không tựa vào tai đại hiệp kêu to.

Hiên Vân gật gật đầu, lại cau mày nói: “Đổi bài khác đi. Tôi không thích bài này.”

Lũ Tỷ bắt lấy cơ hội, cũng nói theo: “Đúng đấy, đổi bài khác đi. Náo nhiệt một chút, vui vẻ một chút. Ví dụ như bài “Người kéo thuyền tình yêu” ấy hoặc vân vân... Mạt Mạt, cậu hát chung với Hiên Vân đi!”

Phần lớn các thành viên trong tổ kịch không biết Dưa Hấu sắp ra nước ngoài nhưng lão đại đã lên tiếng liền hi hi ha ha ngồi vây quanh cái mic, chọn lại bài hát một lần nữa.

Dưa Hấu hát xong, ném mic đi. Cô nhóc không nói lời nào, chỉ lẳng lặng ngồi một góc sofa, trong hốc mắt chứa những giọt nước mắt không dám rơi xuống. Cùng với toàn cảnh vui vẻ trong KTV không hề hợp với nhau.

Lũ Tỷ là một người kỹ tính, cô ở một bên đã sớm nhìn rõ tâm trạng Dưa Hấu. Vì thế, cô lặng lẽ ngồi bên cạnh, lấy tay xoa nhẹ đầu cô nhóc đáng yêu. “Đừng buồn nữa, bất quá chúng ta cũng chỉ là khách qua đường trong cuộc đời em thôi. Đã đến lúc, em cần phải trưởng thành, cần phải theo đuổi tương lai của chính mình rồi.”

Dưa Hấu ghen ngào nói: “Thế nhưng.... Thế nhưng em luyện tiếu tổ kịch, cũng luyện tiếu mọi người.”

Lũ Tỷ miễn cưỡng cười cười nói: “Cô bé ngốc.”

Làm gì có ai nguyện ý chia lìa đâu, đã từng là bạn bè rất thân mật, nhưng trong nháy mắt, ở giữa biển người mênh mông, muốn khấn cầu gặp nhau lần nữa thì cũng chỉ mong có duyên chứ không thể cầu.

Đại hiệp nghĩ đến một ngày Mạt Mạt sẽ rời đi, anh cảm thấy không thoải mái chút nào.

Không được, đồ đệ của anh thì chỉ có thể là của anh.

“Mạt Mạt, cậu ở cùng với tôi đi.” Đại hiệp nhìn khuôn mặt nghiêng của Thần Mạt, khe khẽ thở dài.

Thần Mạt đang bị hấp dẫn lực chú ý bởi điệu múa của bài hát sôi nổi trên màn ảnh, không nghe thấy lời nói trong trẻo của đại hiệp.

“Hả? Sư phụ, anh nói lớn một chút đi! Tôi... tôi nghe không rõ!”

Đại hiệp giơ mic dùng để hát lên rồi nói:

“Mặt Mặt. Chúng ta ở cùng với nhau đi.”

Tất cả mọi người ngơ ngác, quay đầu nhìn đại hiệp, nhạc đệm bài “Người kéo con thuyền tình yêu” vẫn truyền đến. Cùng với tiếng hát tuyệt vời vang lên đến đoạn “Yêu nhau đắm thắm, cầm tay nhau rong chơi mãi mãi”.

Ánh sáng trong KTV rất tốt, hoa hình thoi màu đỏ cùng với tia laser màu lam đậm hòa với màu vàng nhẹ rất có quy luật chiếu lên vai lên đùi mỗi người. Rõ ràng rất thích hợp với không khí náo nhiệt nhưng vì một câu nói của đại hiệp mà làm cho tập thể im lặng ngây ngốc.

Đại hiệp thấy Mặt Mặt không lên tiếng, đôi mắt mở to trừng anh.

Lại gọi cậu một tiếng.

“Mặt Mặt?”

Thần Mặt hốt hoảng vô ý thức nói: “A.... Hả?”

“Ở cùng với nhau đi.”

Lúc này, Thần Mặt mới hồi phục tinh thần, hai tay liều mạng quơ loạn trên không, muốn nói đầy đủ một câu nhưng đáng tiếc cậu luyện phổi âm lâu như vậy, đến khi gặp chuyện khuôn trương lại nói lắp như trước.

“Tôi.... anh... không nên... sư phụ.... chuyện đó....”

“Cậu cứ từ từ nói. Tôi chờ cậu.” Đại hiệp thu hồi biểu tình lạnh lùng đi, lần đầu tiên trong mắt anh hiện lên một tia dịu dàng.

Thần Mặt không dám đối diện với đôi mắt đại hiệp, cậu nhìn trái nhìn phải, muốn tìm một người trợ giúp cậu.

Nhưng mọi người lại muốn nghe đáp án nên tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn cậu.

Da đầu Thần Mặt run lên, chuyện này phải làm sao bây giờ?

Võng phổi ơi võng phổi, tình cảm cũng bị cuốn vào mắt rồi.

Dưa Hấu lau đi nước mắt, làm bộ như lưu manh huyết sáo một cái. Có tiết tấu rồi, một bên vỗ tay, một bên ồn ào nói: “Đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi!”

Biên kịch Xem Vật Lý Như Trong Sương Mù cũng gia nhập vào hàng ngũ ồn ào kia còn nói theo: “Đồng ý đi, đồng ý đi.”

Đại mỹ nhân Hoa Hoa ấn xuống cái nút sau khi đã vỗ tay, trong KTV liền vang lên tiếng vỗ tay nhân tạo. Tiếng vỗ tay vang lên không ngừng cùng với âm thanh ồn ào từ mọi người chui vào lỗ tai Thần Mặt.

Đối mặt với sự xem trọng của mọi người, còn có thể công tuyệt đối từ đại hiệp sư phụ.

Ánh mắt Thần Mặt hoảng loạn, tư thế hướng tới chỗ không ai đối diện với cậu.

Cậu lắp bắp nói: “Cái kia.... trời cũng khuya rồi... người nhà của tôi sẽ sốt ruột.”

Tôi... tôi về nhà trước đây.”

Nói xong liền chạy trốn khỏi KTV.

Ngay sau đó, Lữ Tử không cam lòng thông báo liền rơi vào khoảng không im lặng. Cô lại bày ra “hoạt động mạo hiểm là lời nói thật tâm”.

Bạn bè trong giới võng phối đều đến hỗ trợ, khiến cho đại hiệp khốc khốc không thể hạ thấp tư thái có thể bảo vệ thể diện, lại tuyên bố thông báo cho toàn bộ người trong giới biết chuyện tình cảm.

“Tôi chỉ thích Mặt Mặt”

Quả nhiên, lần hành động này đạt được lượng share rất lớn, tất cả mọi người đều đi tìm Thần Mặt quân đã biến mất vài ngày.

Có cô nàng kỹ thuật tốt bụng lên nói với đại hiệp, cô đã tìm được số điện thoại di động của Mạt Mạt.

Đại hiệp cảm ơn cô nàng, rồi nhanh chóng ra lệnh lùng bắt đồ đệ ngốc nghếch kia.

“Đồ đệ, trong vòng 1h login ngay lập tức.”

Không ngờ rằng, vừa đúng ngày Thần Mạt thất nghiệp, cũng may cậu không giả vờ làm cường thi, cũng không trốn tránh đại hiệp.

Cậu onl bằng dãy số nick name tên Mạt Mạt Vô Văn, nói cho đại hiệp biết: “Đại hiệp, hôm nay tôi thất nghiệp rồi, cầu buông tha.”

Đại hiệp nghĩ, lúc trước hy vọng Mạt Mạt có thể đến công ty mình nhậm chức. Bây giờ có cơ hội trước mắt nhưng anh lại sợ chuyện thông báo lúc trước khiến Mạt Mạt không còn tin anh nữa.

Do dự nửa ngày, anh vẫn gõ đến. “Bộ phận kinh doanh tiêu thụ của chúng tôi vừa lúc thiếu người, cậu có muốn thử không?”

Chờ nửa ngày cũng không có hồi âm.

Đại hiệp chưa từ bỏ ý định, tiếp tục viết: “Lúc trước, chuyện ở KTV, là do tôi không đúng. Tôi không nên nói với cậu trước nhiều người như vậy. Nhưng Mạt Mạt à, cậu biết không tôi thật sự thích cậu, thật sự hy vọng chúng ta có thể lấy thân phận người yêu tiếp tục tiến tới phía trước. Mà không phải quan hệ sư phụ đồ đệ duy trì trên internet, rồi ngày mai có thể mỗi người đi một ngả! Cho dù sau này không làm người yêu thì chúng ta vẫn có thể làm đồng sự, làm bạn bè.

Chỉ cần cậu đừng biến mất.”

Đây là đoạn văn mà đại hiệp gõ dài nhất từ khi lặn lội trên internet. Nhưng vẫn như đá chìm đáy biển, Mạt Mạt không hề trả lời.

Đại hiệp đợi thật lâu thật lâu, đợi đến khi sắp buông tha.

Cuối cùng! Khung đối thoại hiện lên.

Mạt Mạt Vô Văn: Địa chỉ...

Đại hiệp vội vàng từ chỗ đang dựa lưng vào ghế liền đứng lên, trả lời nhanh như chớp:

“?”

Mạt Mạt Vô Văn: Địa chỉ phỏng vấn...

Hiên Vân rất rất muốn nói: “Tôi chính là tổng giám đốc nè, cậu muốn vào đâu cần phải phỏng vấn!” Nhưng sợ Mạt Mạt bị dọa chạy mất, vì vậy ngoan ngoãn dâng ra địa chỉ công ty. Còn nói: “Nhất định phải tới đấy, tôi chờ cậu.”

Anh mới vừa nói xong, thì nick Mạt Mạt đã biến thành màu xám.

Ai, con đường cách mạng của anh vẫn còn rất dài đây.

Nhưng ít ra hai người bọn họ có thể ngày ngày gặp nhau ở công ty rồi!

Ai ngờ chuyện tốt tiếp theo vẫn đang chờ đại hiệp.

Mạt Mạt Vô Văn thế nhưng lại login!

Lần đầu tiên Hiên Vân phát hiện âm thanh khi dãy số bàn bẻ login lại êm tai tuyệt vời đến vậy!

Mạt Mạt Vô Văn: Chuyện kia... sư phụ... hình như tình yêu thầy trò là trái với luân thường mà...

Nghe thấy đồ đệ ngoan lại khôi phục lời nói cổ phong như anh đã dạy khiến Hiên Vân kích động thiếu chút nữa cầm chuột không vững.

Đại hiệp Hiên Vân: Không cần để ý đến ánh mắt thế gian.

Gõ xong, anh lại cảm thấy tính tình đặc biệt của bản thân không sửa được, lúc này không phải nói chuyện càng dịu dàng một chút sao! Vẫn duy trì lạnh lùng cao ngạo thì sao có thể theo đuổi bà xã chứ!

Mạt Mạt Vô Văn: Uhm... Vậy thì nghe theo sư phụ.

Hiên Vân nhìn dòng chữ trên màn ảnh, suýt nữa bị sặc nước miếng.

Anh vội vàng gõ một chuỗi dấu chấm hỏi: “?????”

Mạt Mạt Vô Văn: Thì... Ở cùng với nhau đó...

Ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ, chim nhỏ líu ríu ngâm nga giai điệu mà người thường nghe không hiểu, một làn gió nhẹ nhàng thổi qua khuôn mặt cương nghị của đại hiệp Hiên Vân.

Vào giờ phút này, toàn bộ thế giới im lặng.

Còn ở trong lòng anh chỉ có một câu nói ngọt ngào.

Thì... Ở cùng với nhau đó...

END

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kết thúc rồi tung bông tung hoa thôi! Múp: Mạnh mạnh mạnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-thanh-khong-ban-than>